

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

PERIODISME RIFFENYO.

En Cánovas es un gran home, aixó no cal negarho. Es tan gran que no s' acaba may més; ó si no demanin informes als constitucionals. Are bè, en Cánovas avants que tot es lògich, y en Cánovas diu: «Un gran home, com jo, necessita estar rodejat de grans coses, y una de las primeras cosas que necessita un gran polítich, es un gran periódich.» Y á dir veritat tè rahó.

Tota aquella colla de periodiquets, redactats per empleats ramplons, ab los seus elogis fets ab motillo, y ab aquell incens ranci que acaba per fer mala olor y enterbolir lo cervell, no están á la altura de l' immensitat del mónstruo de las edats passadas, presents y futuras.

La *Època*, *El Tiempo*, *El Diario español*, *La Integridad de la patria*, *La Política*, *El Cronista*, *La Patria*, etc., etc., es ja un género rebregat que ningú 'l vol. Miréu las llistas del timbre y trobareu que tots plegats no pagan pas lo que paga 'l més insignificant dels periódichs democrátichs. Fan la guerra al país y 'l país los detesta.

En Cánovas es ademés un gran proteccionista, y fá com aquells que per donarse més importancia s' vesteixen ab roba estrangera. Ell, pèl seu periódich, acut al extranger en busca de un director.

Ja 'l tè: es un tal Mr. Detroyat, francés, es á dir: compatricí del célebre Mr. Douon del ferro-carril del Nèroest; un home práctic en la materia, dotat de un gran ingeni, y que porta per la nova empresa uns setanta mil duros.

Ab setanta mil duros, no 'u duptin: ja tè guanyat lo cor dels espanyols.

En Cánovas déu dir:—Val tant poch l' Espanya de avuy al dia!

Lo més important de aquest periódich ha sigut lo batelg.

També en aixó hi ha hagut gran facilitat de execució.

Jo no sé pas qui ha sigut lo padrí; pero de segur qu' es un adulator de primera forsa, d' aquells que si no s' arrapan á la grossa del presupuesto, al menos son dignes de arraparshi.

Lo nou periódich se titulará *L' Europa*.

Y aixís l' Europa entera estará á las mans de D. Anton Cánovas del Castillo.

L' Europa entera l' omplirá d' incens.

L' Europa l' admirará.

Será l' home més gran d' Europa.

Pero are dirán vostés:—¿Qué 'n farém de un periódich aixís sino hi há ningú que 'l llegeixi?

No 'n passin cap ansia. L' ingeni dels francesos es inagotable y ja s' ha trobat la manera de ficar *L' Europa* á todas las casas.

En primer lloch *L' Europa* será un periódich gran com lo *Times*, es á dir: un periódich gran com D. Anton Cánovas del Castillo.

Y per si aixó no es prou: cada periódich portará un número, cada número será un bitllet, y com que de tant en tant se fará una rifeta; cada bitllet correrá la sort, y 'l suscritor podrá de la noche á la mañana tornarse capitalista, com tants altres conservadors que sensè pendre bitllet, ja fá temps que venen trayent la grossa.

Verdaderament, aixó no més es lo que l' hi faltava á la política conservadora: un periódich encarregat de difundir los principis de aquesta escola y 'l vici de la rifa.

Si al menos un dia rifessin á D. Anton Cánovas del Castillo!

Y no 's creguin, lo dia que cayga del poder son molt capassos de *rifarse'l*.

Lo periodisme que neix aixís, no es més que un periodisme riffenyo.

P. K.

ANIS DE FRARE.

LAS SETZE BUTXACAS DEL FRARE CAPUTXÍ.

vuy, en loch de un grá de anis, donaréu una admetlla. Los hi adverteixo qu' es de fabricació francesa, y procedeix de una obra del baró de Poellnitz, qual baró tenia molts motius de coneixe als freres caputxins.

«Lo frare caputxí, diu lo baró, tè més amagatalls que una galera. Sense las alforjas, portá setze butxacas al hábit, tenint cada una lo seu us especial. No més que al mantéu ó capa n' hi porta deu.

La primera s' anomena la *Galeria* y corra de llarch á llarch del mantéu: serveix per durhi 'l breviari, 'l llibre de oracions, alguns sermons y tres ó quatre panegírichs de sants ab lo nom en blanch.

La segona s' anomena *'l Seller* y consisteix ab un tros de tela crua cusida á l' espatlla dreta. Serveix per durhi las ampollas de ví que s' omplan á todas las casas que 'l frare caputxí frequenta.

Pariona ab aquesta y de la mateixa forma es la tercera que s' troba sobre l' espatlla esquerra. S' anomena *Rebost*, y serveix per las provisions voluminosas com pernís, galls d' indi, etc. etc.

Vé la quarta anomenada *'l Amanidor* colocada sota del *Seller*, y allá s' hi troba sal, pebre y especies.

La quinta que porta 'l nom de *Confiteria*, s' troba á una de las boras interiors del mantéu. Allá demanéu massapá, bescuits y altrás llaminaduras.

Regularment hi ha també una ampolla de licor.

Á l' altra banda y en situació simétrica hi ha la *Preciosa*, que conté tot lo necessari pèl bon port de la persona: estisoras, navaja, sabó, mesch y altres perfums per mantenir la bona olor de l' ordre.

Mes al dessota hi portan la *Farmacia*, consistent ab tres ó quatre unguents, entre ells lo de soldat, uns quants culs de ciri benehit y algunas drogas secretas que obran verdaders miracles.

Y per conservar la simetria duhen al altre cantó un saquet de cuyro que porta 'l nom de *Taller*, ahont hi depositan una lesna, alguns nyinyols, trossos de cuyro, retalls de roba, fil y agulles per adobar qualsevol desperfecte que ocorri durant lo camí.

Al cap de 'vall del mantéu, á la dreta, dessota de la *Galeria* hi duhen la *Colonial*, dipòsit de xocolate, thé, café, sucre y tot lo demés necessari per obsequiar á las *hermanas* de l' ordre tercera. Aquesta butxaca no més poden usarla 'ls pares confessors.

Y al altre costat, dessota també de la *Galeria* hi há l' *Americana*, dipòsit de la pipa, 'l tabaco y la capsa de mistos.

Totas las déu butxacas anteriorment indicadas se troban al mantéu. Are venen las del hábit.

La undécima anomenada la *Galana* es una butxaqueta de encerat, colocada dintre de la màniga dreta á l' altura de sota l' aixella. Allá hi portan la capsa del polvo fi, los bitllets y cartetas més amables de las sévas devotas, y la llista dels morts y dels casaments de gent d' upa per entretenir á las familias que visitan.

Amagada al plech del cotze dret hi trobaréu la butxaqueta anomenada *Calaixera*, en la qual no hi portan més que 'l mocador blanch per aixugarse 'l front quan se troban en alguna amable companyia.

En lo plech del cotze esquerra hi ha la *Casulana*, en la qual hi duhen un gran mocador d' herbas, per mocarse, sempre que polsan ó bè per rebre 'ls estornuts. També hi portan la capsa del polvo ordinari.

Sobre 'l pit hi ha la butxaca que fá 'l número catorze: s' anomena la *Devota*, y serveix per durhi reliquiaries, pasta d' Agnus, medallas, escapularis, rosaris, noms de Jesus, creuhetas, estampas y oracions ó bè relacions de alguns miracles. Aquesta butxaca serveix per conservar la llana.

La que fá quinze anomenada la *Discreta*, se troba al fondo de la caputxa, y no 's permet sino als cap-padres de l' ordre: en ella hi duhen aquestos lo producto de las missas, y las restitucions, los depòsits y 'ls testaments. Pèls freres que no tenen un' alta calitat, está prohibit portarla, baix pena d' excomunió major.

L' última butxaca que s' coneix ab lo nom de *Llibertina* está colocada entre dos cuyros en l' espessor de las sandalias y serveix per durhi diners. Com que 'ls caputxins en realitat no poden durne, es la butxaca del contrabando. Los caputxins justifican l' existencia d' aquesta butxaca

valentse de un sofisma molt preciós. «Nosaltres, diuen, no podem dur diners a sobre, y aixís no 'n duhem: al revés los trapitjem en senyal de despreci.»

Fins aquí arriba 'l harò de Poellnitz.

Nosaltres creyem de bona fé que ab lo temps modern, totas aquestas butxacas tant complicadas, se redahiran á una sola ben fonda y ben forrada. Será gran, inmensa y podrá embutxacarshi tota la nació.

Si acás ja 'ns ho explicarán los caputxins que vingan á establirse á Espanya.

P. DEL O.

NA anécdota relativa á n' en Sagasta, que aquests dias ha estat de cassa.

En Sagasta vá veure un auell y mentres alsava 'l gatillo de 'l escopeta, cridava:—La guatlla! La guatlla!

Vá fer foch y 'l auell vá caure.

¡Admiració general! Aquella guatlla no era una guatlla: era un mussol.

Aixó es lo que 'l succehirá 'l dia que logri cassar lo poder: cassará un mussol.

També á Zaragoza ha sortit un capellá que ha predicat contra 'l govern.

No'se lo que donaria perque 'ls capellans camblessen de conducta sobre aquest particular.

Dich aixó perque sempre que han predicat contra la Campana, 'ns ha anat molt bé, y are, si comensan á predicar contra 'l govern, tinch por de que may més acabarà de caure.

Resumen del banquete donat per 'l Ajuntament de Barcelona al ministre de Foment.

Gastos de adorno, 200 duros.—Gastos de fonda, 700.—Total 900 duros.

Are si tenen algun compte á cobrar, no vejín pas á trobarlo, perque 'l nostre Ajuntament quan ha menjat no está per pagar.

Tots los fusionistas callan: en Sagasta, en Posada Herrera, en Vega de Armijo, 'l Alonso Martinez, en Romero Ortiz y en Martinez Campos, tots callan.

En cambi demá tē de parlar en Balaguer.

Balaguer es lo tenor de la companyia fusionista, y demá debuta en lo Tivoli.

Ey, debuta á porta tancada.

¡Bunyoll!

Las corporacions religiosas preparan á Fransa una gran resistencia.

Hi ha freres que perque no 'ls treguin, y no fiantse dels forrellats, reforsan ab grans cadenas las portas dels convents.

Altres ni de las cadenas se fian y s' aparedan, per supuesto, després de haverse provehit de considerables municions de boca.

Las monjas, per la seva part, se fican al llit, exclamant:—A veure qui será capás de posarnos la má á sobre y tirarnos ab camisa al mitj del carrer.

Freres y monjas diuen:—Com que 'ls agents de la república tenen tant bons modos, abusenme!

Y no obstant las lleys se cumpliran.

D' altra manera 'ls freres haurán d' estar aparedats com los morts y las monjas al llit com los malalts.

Aixís las corporacions religiosas se presentarán pintadas per ellas mateixas: malaltas y enteradas.

Alguns bisbes francesos, que cobran lo sou del govern, s' han desmandat de mala manera. Lo bisbe de Valence vá insultar directament als ministres y al president de la República. Los tribunals 'l hi ensenyarán á tenir paciencia.

Lo de Montpellier vá anarse'n á la prefectura, en lo moment en que 'l prefecte estava á punt d' esmorsar, y va excomunicarlo.

—Queda excomunicat, vá dirli: y d' aquí en avant 'l hi serán negats lo pá, 'l aygua y la sal.

—Lo prefecte vá respondre ab molta amabilitat:

—Moltas gracias, Sr. bisbe, y are si tē gust de acompañarme, prengui asiento y esmorsará ab mí.

—La República francesa está perduda, diuen los conservadors. ¿Qué no veuen la perturbació que porta la expulsión de las órdenes religiosas?

Y no obstant, á aquestos mateixos conservadors no se 'ls ocorre dir que la monarquia inglesa está á punt de despareixe, y aixó que á Irlanda fins matan als propietaris, y 'ls pagesos volen reparitirse las terras.

Los conservadors no més veuen lo que 's convé.

Fins á Marruecos han establert la llibertat de cultos.

Ja 'm sembla que sento als fills de aquell país, dihent:

—En materias de intolerancia, l' Africa comensa al Estret de Gibraltar.

L' emperador de Marruecos ha fet un regalo á n' en Cánovas: 'l hi ha regalat un parell de caballs.

Are no falta sino que un fusionista 'l hi regali un cotxe, y que 'm deixin á mí 'l pescant, las riendas y las xurriacas y no paro fins que 'l tinch fora d' Espanya.

Los ministros d' en Cánovas jugan á cuch. Are 'ls toca amagar á 'l Elduayen y á n' en Romero Robledo.

Lo primer s' amaga perque ha de tractar algunas qüestions diplomáticas y no tē prou forza per sostenirlas. Lo sustitueix en Cánovas, home privilegiat y de molts oficis, y que no 's pobre segur, perque en lo seu afany de contradir, quant no pot contradir á ningú més, contradiu als refrans.

Lo segon, per no haver de clavar una clatellada massa forta á las Provincias Vaseongadas se'n vá cap á Andalusia y deixa 'l mort á n' en Lasala, que sent guipuzcoá es més facil que accontenti á la gent de la seva terra.

Lo gall antequerá se'n ha anat á Antequera en companyia de 'n Ducazcal.

Aquest Ducazcal era 'l capitá de la partida de la porra en temps de 'n Sagasta, y are sembla qu' en Romero Robledo, de passada, vol presentarlo als seus paisans perque 'l elegeixin diputat.

Los electors 'l hi preguntarán:—Es eloqüent al menos aquest Sr. Ducazcal?

Y ell respondrá:—Es un polftich de molta forsa, y tē un puny com una porra.

Lo del capellá de Lequeitio que 's diu Garagarza continua donant joch. Lo govern volia agafarlo y sembla que no vá poder. Després volia deterrarlo y també 's vá quedar ab las ganas. Al últim, segons diu algun periódich, sembla que 'l estranyará.

Es precis confessar que sempre que 's tracta del govern y dels capellans succeheixen cosas molt estranyas.

A última hora diu que 'l govern 'l hi fixa la residencia á Madrid.

Aixís, ben apropet del presupuesto,

A Barcelona hi ha dos qüestions de gran importancia per resoldre: la de fer un hospital nou, y la de establir un nou cementiri. Son dugas obras necessarias, sobre tot mentres governi en Cánovas.

Es lo porvenir de tots los espanyols: de primer 'l hospital y per postres lo cementiri.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Sant Adriá de Besós hi funciona una companyia de misionistas. Lo primer dia á l' iglesia vá armarse una gresca de bofetadas, que terminá á la plassa. Un dels misionistas tē una pronunciació tant mala, que fá riure á tothom ab la manera que tē de destrossar las paraulas. Quins exemples!

A Vilafranca s' han gastat mil duros per refondre una campana y sis mil més per construir un altar major. En cambi las fonts nō rajan y devegadas hi ha fins á quatre cents cantis esperant tanda. En aquella vila, se créu que gracias á la influencia del Rector nou, s' ha procurat fer mal á la Campana, no pas excomunicantla, sino seduhint al corresponsal perque no la venga. No faltará qui se'n encarregui y no 's deixi seduhir.

En una parroquia de aquesta capital, al dur una criatura á batejar, lo rector demaná al pare la carta de casament, y com aquest contestés que obraba en los libros de la mateixa parroquia vá armarli tal escándol lo pare capellá, que acabá dihentli com si fos un pinxe:—Si vol res, surti al carrer. No hi ha res tant de icids com aquests capellans, que ab la mateixa má que posan la crisma á una criatura, volen rompre la crisma del pare.

Es tal l' entusiasme que á Tossa ha despertat lo carril del Baix Ampurdá que un gran número d' obrers s' ha reunit, compromentse cada un á dep. sitar mitja peseta cada senmana, per pendre las accions que pugan y fomentar 'l empresa. Los fabricants de taps Srs. Montaner, Caris germans y Gelpi. Sans y Madreny, lo Sr. Rodés y 'l concessionari Sr. Taulina, han comersat per regalar á la Asociació algunas accions en agraument á la noble actitud de la classe obrera de Tossa.

.. Sembla que 'l Tribunal de Puigcerdá entén en una qüestió entre 'l rector y la majordona de un poblet vehí. Aquesta acusa al rector de haverli sustret una cantitat que 'l hi havia deixat en diposit, y ademés sembla que 'l hi reclama déu unsas per favors especialissims que moltas vegadas 'l hi havia fet la majordona. Tot lo país n' está escandalisat.

CASTANYADAS.

Mirinsels que aixeridets alsan la veu y s' estiran, y pujan, baixan y giran adressant los forts y 'l drets. Mirinsels ab quin orgull los clavan, toca á qui toca, no deixant badá una boca, ni permetent obrí un ull.

Ara ells manan: han lograt fer la ley á tot lo mon; tothom ha abaixat lo front davant de sa autoritat. Han amansit als carlistas tirantlosi uns quants petons; han guanyat las eleccions arreg antse bé las listas, han reduhit als enbans tal com quatre y dos fan sis, y han contingut al país lliganilo de péus y mans.

Desde 'l seu fort pedestal en Cánovas alsa 'l dit, guiant al famos partit conservador-liberal.

Desde allí mana y disposa lo que vol que succeheixi, sens que ningú resisteixi sa voluntat poderosa.

Si en Campos galleja, aviat 'l hi aborda tots los seus diaris, y ab quatre mots ordinaris lo deixa destarotat.

Si en Sagasta allarga 'l péu 'l hi dispara 'ls seus fiscals y tē als constitucionals aturdits y sense ven.

Si un vol delatá un enredo, mordassa al punt y á dormi; si un se queixa d' está aquí, trompada que canta 'l credo. Son los amos de las peras y no hi ha contemplacions; hem de ser tots bons minyons.

si no de bromas, de veras, Tenen la taula parada, disposan de moltas manyas y poden clavar castanyas: per xó fan la castanyada.

Res en lo mon es etern; moren los sers y las casas, moren los gossos y 'ls ases, també morirá 'l govern.

Vindrà un dia en que nosaltres tindrem lo lloch que ara ell tē y podrém riure també tal com ell se'n riu dels altres.

També farem veu de tró perque 'l dret toqui á tothom, no 'l dret que avuy es de nom sino un dret molt de debó.

Llavoras tothom viará, verts y madurs, gran y xichs, signin amichs ó enemichs, mentres deixin goberná.

La taula estará parada y tots ab goig y alegria, quan arribém á aquest dia, podrém fer la castanyada.

Pe 'ls plans y per las montanyas pe 'ls qu. rrels y pe 'ls palaus, pe 'ls hipocritas, pe 'ls brans, per tothom hi haurá castanyas.

Castanyas ordenadoras, castanyas comercials, castanyas industrials, castanyas reformadoras.

Castanyas pe 'ls malas manyas, castanyas pera 'ls fanáticos, castanyas pe 'ls massa apáticos, vaja, la mar de castanyas.

Que tot aixó passará es tant clá com ho es lo sol; lo temps sembla que no ho vol, pero, no hi ha més, será.

Tot vé que cau y 's fá trissas y lo que no es mort revin; que hi ha, com lo dixó diu, més dias que llangonissas.

Are 'ns fan callá y callém, perque 'l temps tē lleys extranyas, pero aixó de las castanyas

ho veurém, si, si, ho veurém.
Lo partit conservadó
fa avuy tot sol la diada:
llavoras la castanyada
la podrà fer la nació.

C. GUMÀ.

ota la política espanyola está reduhida avuy per avuy á las qüestions d' etiqueta.
Qüestions superficiales, com lo mateix nom ho indica.
En altres països mirarian si 'l contingut de las botellas es bó ó es adulterat. Aquí en cambi no 's fixan més qu' en la etiqueta.

A Madrit s' ha sentit un terremoto. Y ni por esas ha caygut en Cánovas.

Aunque se hunda el abismo,
D. Antonio siempre el mismo.

A Sicilia s' ha presentat un insecte que destrueix á la filoxera.

Figürinse una especie de liberals-conservadors que destrueixen als liberals y als conservadors á la vegada.

Però la comparació no 's prou exacta, porque 'ls de jaquí al mateix temps destrueixen la vinya qu' es la nació.

Han condecorat á un senyor que 's diu Sota. Per més condecoracions que l' hi dongan, no arribará may á Caball.

Escena del dia de Tots-Sants.

Se tracta de una senyora viuda que acaba de casarse per segona vegada, ab un home tant gelós, que fins del primer marit té gelos.

—Tomás, l' hi diu la viuda ressellada. Espero que aquesta tarde ó demá dematí m' acompanyarás.

—Ahont?

—Fins al cementiri á visitar la tomba del meu primer marit.

—Senyora—contesta en Tomás ab dignitat—sá-piga vosté que jo no acostumo may á aguantar la capa.

De la Iberia:

«Un periódich de Valencia diu en la seva última hora que Panxa-Ampla ha arribat á Paterna.

»No l' hi falta més que anadir: Inmediatament se presentá á las autoritats que als pochs moments l' hi tornaren la visita de pura cortesia.

»Y després de aquesta noticia, podria venir la següent: Durant tot lo dia de demá, Panxa-Ampla robará en lo cami tal. S' adverteix als transeunts que no s' admet calderilla.»

Renyina conjugal. Lo marit torna á casa ab un almanach americá. La seva dona tota cremada:

—¡Quinas ganas de gastar diners!... Escolta, d' almanach que no 'n vás comprar un l' any pas-sat?....

En Mañé y Flaquer ha publicat un d' aquests diumenges un article favorable als fueros.

—Ecolti, D. Magí, ¿no es molt amich de 'n Cánovas, aquest Sr. Mañé?

—Si senyor.

—¿Y donchs perque l' hi clava articles d' aquest modo?

—Oh, ja veurá: perque 'l Sr. Mañé es un d' aquells amichs que tenen molts fueros.

Un concell al govern.

¿Voi castigar al capellá Garagarza? Donchs que 'l nombri cononje. Que fassa ab ell tot lo que ha fet ab en Manterola.

Aixís gosará en aquesta terra de totes las comoditats; pero com que s' engorronirá, en l' altra vida, en cambi, no l' hi arrendo la ganancia.

Una caricatura del Charivari alusiva á la guerra sostinguda per Chile y 'l Perú y á l' intervenció dels Estats-Units.

Las duas naciones sud-americanas están representadas per dos soldats mancos dels dos brassos. Los Estats-Units representats per un yankee, está entre mitj dels dos soldats y 'ls diu:

—Vaja, donévos las mans, com á bons amichs.

Los bonapartistas giran l' esquena al príncep Geroni. Un grupo numerós l' hi ha dirigit una carta que diu:

«Quan no 'ns vareu voler rebre, veniam á dirvos que al nostre entendre la tradició del Imperi descansa sobre 'l cap del vostre fill Victor.»

Aquest príncep Victor es un xicotet qu' encare estudia y está de colegial, y ab aixó de la tradició que descansa sobre el seu cap los seus companys hi han fet la gran gresca.

L' altre dia donantli la gorra varen dirli: —Tè noy, aquí tens la tradició del imperi. Pósa-tela al cap ab tota confiansa.

Y tenen rahó 'ls companys del príncep Victor; la tradició del imperi no es mes que una gorra que voldria donar áFransa.

Als estanchs no hi ha lletres de giro de 125 pessetas.

Es molt natural. Ningú es tant enemich de las lletres, com los conservadors.

La premsa de Madrit s' ha ocupat aquestos dias de un nebot d' en Cánovas que ha compost uns rigodons.

De manera que tota la felicitat la devém los espanyols á la familia Cánovas.

Tenim un Cánovas que compon rigodons. Y un altre Cánovas que 'ns los fá ballar.

Ja que tothom treballa per treure á n' en Cánovas, si jo fos d' ell faria com los frares de Avinyó. Me tapiaria.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—Ar-ma-ri.
2. ID. 2.ª—So-li-ta-ri.
3. MUDANSA.—Pau.
4. ANÁGRAMA.—Mara, Arma, Aram.
5. ROMBO.—

P A M
P A L A U
M A R
U

6. CONVERSA.—Constantinopla.
 7. TRENCA-CLOSCAS.—Mal va qui á rescabala va.
 8. GEROGLIFICH.—Qui més mira menos veu.
- Han enviat totes las solucions los ciutadans Lord Bistia y Samponya; 7 Puro d' estanch; 6 Un moro y Talarisa; 5 Ex-Bolea n.º 2, Lo del Llobregat, L. Claramunt y Un Recolet; 4 Pá y naps; 3 Saruhista y Membre del Congrès; 2 Gira Miralls y 1 no més Pasqual Gens.

XARADAS.

I.

—¡Ola, Joan!

—¿Qué tal Ricart?

—Per are bé, si no fos....

—¿Pero que tens?

—Un tres quart

que 't dich, Ricart que m' hu dos.

Fa dias la tres quart quint

m' ha dit qu' anés....

—Ca; ne cal!

Si ho empleas ben sovint

curarás ab lo total

UN SALLENTÍ DE SALLENT.

II.

En primera hu may fa res;

no més hu tercera figas;

y perque tè tanta tot

son amo sempre li crida.

PEPET BRILLANT.

MUDANSA.

Quant sega, sempre en Pasqual

tot la tot ab la total.

UN TAPÉ.

ENDEVINALLA.

Soch entre mi'j dels senyors

y sense mí no hi ha fevna

Soch grega y estich á Espanya;

vés, lector, rumia y pensa.

C. U. RECAU Y S. VICENS.

CONVERSA.

—Han agafat á n' en Pau!

—Perqué, per lladre?

—Casi, casi...

—No ho crech.

—L' han agafat perque estafava.

—Ahont?

—Al joch de ..

—Ah! no hu hauria dit may.

QUATRE SOLDATS Y UN CABO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5—Nom d' home.
3 4 5 2—Un animal.
3 2 1—Una cosa molt gran.
4 1—Un mineral.

UN HORTELÀ.

TRIANGUL.

Sustituir los pichs ab lletres que llegits horizontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla un noble; la 2.ª lo temps d' un verb; la 3.ª un apellido; la 4.ª una nota y la 5.ª una letra.

TONET TARRAGONÍ.

GEROGLIFICH.

1 2 1 2
N A S

f a n

I

A

TJA XICH DE M. DE R.

Suscripció pel monument per perpetuar la memoria dels valents que moriren l' any '73 en defensa de Tortellá.

Suma anterior rs. 245'42.

Narciso Llausá, 4 rs.—Cárlos Puig, 4.—José Moll, 4.—Jaime Folch, 4.—José Solé, 2.—Rosendo Miró, 2.—Parés, 4.—Esteva, 2.—Viel Farré, 2.—José Castellá, 2.—Un voluntari, 2.—J. T. descendent de Tortellá, 4.—Ramon Pavia, 2.—Pablo Duch, 4.—Al diablo, 1.—Manuel Canela, 2.—J. P., 1.—Miguel Santaularia, 1'50.—Un frare excomunicat, 4.—Narciso Font, 4.—Diego Riera de Capellades, 2.

(Se continuará.) Total, 302 rs. y 92 centims.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Un recolet, J. E. Puntarri, Tres més, Un novici, Respingul, y Enrich Sanpons.

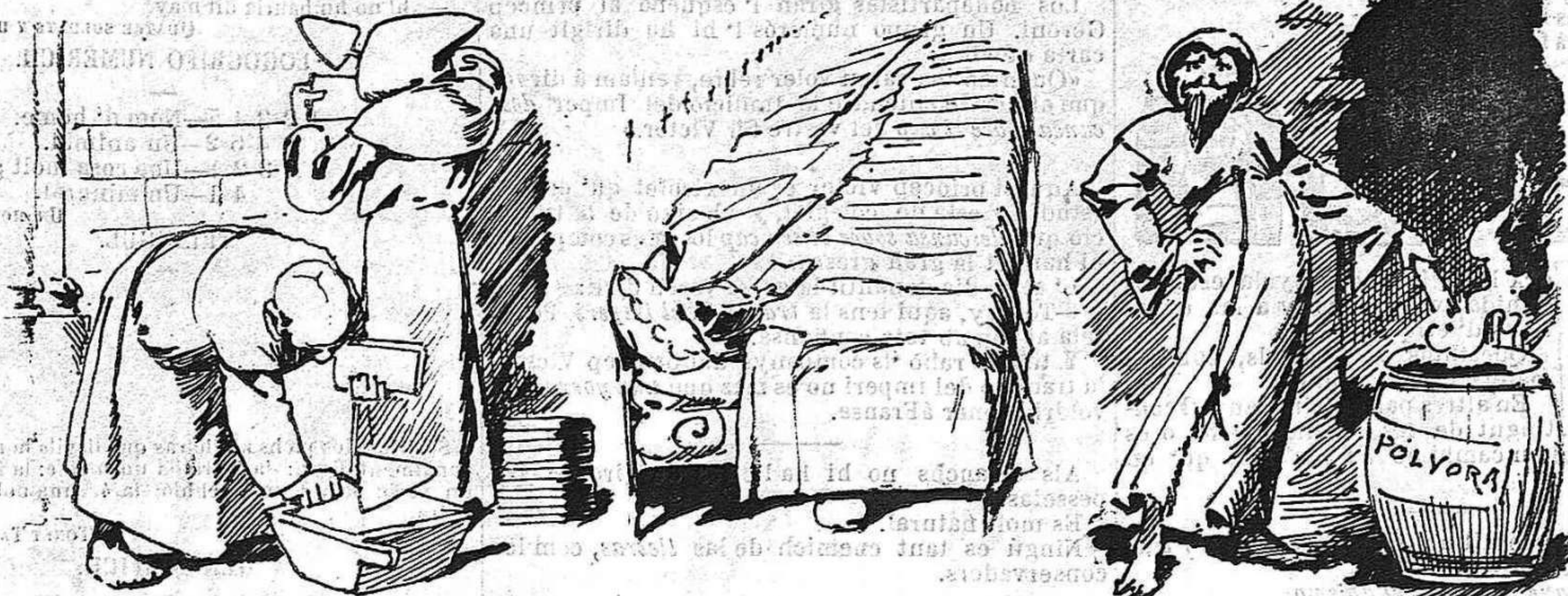
Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans R. Soler y Montserrat, Gira Missals, Gacedombrino, Miquel Servole, Guñip, Endalt Sala, Envidiós de Verdí, J. Estebany, P. Ventura Juliá, Mont Guinardó, J. Artal, Jop. C. P., Llenotna, y Tot-Sans.

Ciudadá Enrich Sanpons: Publicarém la conversa.—Respingul: La poesia té poca sustancia.—Tres més: Insertarém lo quadrat de paraulas.—J. E. Puntarri: Idem rombo d' eparaulas y mudansa.—Un Recolet: No podem aprofitar més que la mudansa y dos rombos.—Pau Sala: La poesia que 'ns envia es massa tírica y poch original: En la forma hi ha poca facilitat.—E. Claramunt: Insertarém la conversa: Lo del Llobregat: Aprofitarém lo geroglifich y algun epigrama.—Ex-Bolea número 2: Gracias per la advertencia que 'ns fá La falta es filla de la precipitació ab que 's correixen las probas. Queda acceptat lo logogrifo.—Feliu Feliu: Idem lo seu y lo restant menos la poesia.

—Fuig Feyna: Los trenca-caps ván bé; l' assumpto del nocturno no fá per casa.—Garrofé: Publicarém los geroglifichs.—Un Puerto Riqueño: Idem los quentos.—S. P. P.: La poesia té poca novedat y poch interés.—Saitam: Insertarém lo geroglifich.—R. B.: Lo quadró de costums no vá pas malament; pero tampoch es cosa notable.—Socio del 6: Algun epigrama podrà insertarse.—B. T. de la J.: De la seva carta no n' hem pogut treure l' aygua clara.—Diego Riera: La noticia que 'ns dona es grave, y es menester saberla de cert: lo geroglifich queda acceptat.—J. V. y F.: Sabadell. Noticias de aquesta indole no pot admetre las Campana, que es un semanari de interés general.—Baldomero Escudé Vila: Gracias per l' envió.—Milord Mafat: Insertarém lo quadrat, y 'l logogrifo.—Francesch Coll: Idem algun epigrama.—Salabert: Idem un geroglifich, un triángul y un trenca cioscas.—Joan Vitanoxa: L' hi regoneixem disposicions; pero lo que 'ns envia té certa extravagancia.—Tres més: Insertarém lo rombo.—Colomins: L' hi agrahim la revista; pero las dimensions del periódich no permeten que empleem en lo Liceo un espay tant. Si estrenan alguna ópera, l' hi agrahirém lo seu judici, sobre tot si l' envia á temps.—Jo ruy: De las poesias no podem aprofitar més que la fabria.—Joaquim C.: L' oda á la Libertat es difusa y poch inspirada.—Perico Matalassé: Aceptat lo soneto.—Ciudadá P. P. Belyé: L' assumpto es molt delicat, de las lleys del dia.—Ciudadans V. D. Tosca, J. M. Vilafranca y J. LL. Sant Adriá: Gracias mil per los informes que m' han enviat.—Anton Caliveri: Algun epigrama podrà insertarse.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22

Aparedantse 'ls frares y ficantse las monjas al llit, apelan á un recurs supréim, á fi de que 'l govern francés no puga treure'ls.

Pero jo encare 'ls ne donaria un de millor: ¡foch á la pólvora, y enlayre ells y 'ls convents!

Excomuniions á domicili. Nou sistema inventat pe 'l bisbe de Montpeller.) Sans garantie du gouvernement.

Coro de conspiradors de Mme. Angot.

Ab un govern conservador tothom es bon conspirador.

Aném á Espanya que á Paris no hi ha ningú que 'ns llogui pis.

Lo cabecilla Pérula queda nombrat gefe d' Hisenda de l' Isla de Cuba. Aixís deixarà de ser cabecilla, pera ser capacitat.

Passiobè condesa, sempre 'm recordarè de vosté. (Amorios de ministro son amorios que vuelan porque tocando la marcha quédate con Dios, morena.)